

integrity osobnosti, která byla a zůstává v lecčems příkladem. Věřím, že soudní, rozumní lidé, nemyslíci na nenávist a odplatu, nelpíci na svých někdejších hloupostech, nebo i zločinech, najdou společnou řeč v zájmu svého přežití, v zájmu klidné existence svých dětí.

Hraničdř (ČSSR)

Vážená redakce,

Četl jsem s velkým zájmem příspěvky uveřejněné v předchozích číslech *Svědectví* pod jménem Příbram a Danubius k vyhnání sudetských Němců (myslím, že výraz « vyhnání » označuje tuto událost vhodněji než « odsun » nebo « vysídlení »), jakož i komentáře Luži, Hübla, Mlynáře a jiných v čísle 58. Snad mi dovoluňte jako sudetskému Němci několik poznámek k této diskusi.

Zdá se mi, že Luža, Hübl a jiní, kteří Příbrama a Danubia tak ostře kritizují, přehlížejí fakt prvořadě důležitosti : že totiž vyhnání Němců z Československa a Polska je nerozlučně spjata s vtělením obou zemí do sovětského imperia a tudíž se ztrátou svobody těchto národů. To je nepopíratelný poznatek a cituji jednu z vedoucích autorit v tomto oboru, profesora Hugh Seton-Watsona, který píše ve své knize *Nations & States* (Methuen, London, 1977, str. 457) toto :

« In Eastern Europe after 1945 the communists in some cases sought to solve national conflicts by conciliation, in others to manipulate them for the advantage of the Soviet state... Poland acquired territories formerly inhabited by some nine million Germans ; and the Czechoslovak government in 1945 (when communists were the main party in power, but did not yet possess complete monopoly) expelled three million Germans from the borderlands of Germany. It was the conscious aim of the Soviet leaders to create a deep gulf of hatred between the Germans and their eastern neighbours, and so to make Poles and Czechs absolutely dependent on Soviet Russian help against any revival of German power. »

Nešlo tudíž o to, aby se vyhovělo tlaku veřejnosti (jak píše Hübl) nebo o potrestání Němců a vůbec ne o to, aby byla zaručena bezpečnost Československa, jak uvedl Luža a jiní. Naopak šlo o to, aby bezpečnost Československa byla podkopána a aby československý stát byl přikován k Sovětskému svazu a stal se jeho nástrojem. Zdá se mi, že Luža a Hübl přehlížejí tuto skutečnost.

Luža píše, že němečtí dějepisci nepokládají vyhnání Němců za české specifikum. K tomu uvádí Seton-Watson (str. 156) :

« Meanwhile the exiled Czechoslovak government of President Beneš agreed with the Soviet leaders that the whole German population should be expelled from Bohemia and Moravia, and this was accepted by the English and American leaders. In May 1945 Bohemia was liberated, with very little fighting or destruction, by the Soviet and American armies. About a million Germans fled, and two million more were subsequently expelled. They were robbed of their possessions, and several hundred thousands of men, women and children perished in the process. German property was cheaply acquired by the Czech peasants and workers who had previously worked for Hitler. All they had to do in return was to support the communist party of Czechoslovakia which had this valuable source of patronage at its disposal. »

Je známo, že vyhnání velkého počtu sudetských Němců bylo původně plánováno Benešem již v roce 1939, a že během války vzdor opozice Wenzla Jaksche v Londýně nabyl

tento plán konkrétní formy. Rozhodujícím pro provedení tohoto plánu však bylo, že jej převzali komunisté, kteří jej pro svoje účely přetvořili a rozšířili, tj. nejen velký počet, nýbrž všichni sudetští Němci, včetně antifašistů, byli vyhnáni. Vyhnání a vyhlazení národů a národních skupin bylo a je charakteristickým prostředkem komunistické politiky. Stalin nejednou užil tohoto prostředku v Sovětském svazu a dnes jsme opět svědky tohoto způsobu hromadného vyhnání lidí komunistickými režimy ve Vietnamu a v Kambodži, což je nutno zařadit k největším zločinům dvacátého století a do stejné kategorie jako koncentrační tábory Hitlera a Stalina. Je ironií osudu, že se nakonec sudetským Němcům vede v západním Německu lépe než těm, kdo je vyhnali. Tím se ale nestává tento zločin o nic menší.

Je politováníhodné, že čeští nekomunističtí státníci v době 1939-1945 (hlavně Edvard Beneš) a český národ nepostřehli včas toto nebezpečí. Strávil jsem v roce 1933, když Hitler byl již u moci, delší čas v Německu a měl jsem příležitost mluvit s mnoha německými občany. Mnozí odsuzovali nacistický režim z morálních důvodů. Nezapomeňme, že prvními oběťmi německých koncentračních táborů byli Němci! Jako člen vojenské anglické mise jsem žil v roce 1946 několik měsíců v Československu s úkolem pátrat po osudu pohřešovaných spojeneckých válečných zajatců. Mluvil jsem s několika sty lidmi, ale našel jsem pouze dva Čechy, kteří odsuzovali vyhnání Němců. Tím nechci tvrdit, že za vyhnání Němců Češi jsou kolektivně vinni, chci jen zaznamenat svoje vlastní zkušenosti. Nemohu ale pochopit, jak může Luža tvrdit, že vyhnání sudetských Němců se nestalo na zásadě koncepce kolektivní viny.

Zdůrazňuji, že vyhnání Němců nebylo suverénním činem Československa a Polska (se souhlasem spojenců), nýbrž válečnou listí Stalina za účelem pojetí západních Slovanů do své mocenské sféry. Mní-li Luža a Hübl, že vyhnání je definitivním řešením, říkají tím současně, že podmanění Československa a Polska Sovětským svazem je rovněž definitivním řešením. Je jasné, že jedno z těchto « řešení » se nedá oddělit od druhého.

Doufají-li Češi, že budou zase jednou pány svého osudu, měli-by se spřátelit s myšlenkou, že se musí snažit o vyrovnání se sudetskými Němci. Ona část německého národa, která žije na Západě ve svobodě, nejen že odsoudila zločiny spáchané nacisty, ale též učinila vše, aby odčinila jimi spáchané křivdy. Je zřejmé, že dnešní mocipáni v Československu nejen nemají v úmyslu odsoudit vyhnání Němců, ale ani nejsou s to, aby se pokusili o nápravu křivd. Je však potěšující, že mezi těmi, kteří bojují proti dnešnímu režimu v Praze, se ozývají hlasy Příbrama, Danubia a Mlynáře. Úkolem Čechů a sudetských Němců bude překlenout hráz vybudovanou komunisty a nalézt cestu k smírnému řešení všech otevřených problémů, pokud možná, přímým dorozuměním a ne z vůle té nebo jiné velmoci. Tento úkol není nemožný. Nesmí být ale pochyb o tom, že vyhnání sudetských Němců v roce 1945 není konečným řešením česko-německého poměru. Každé pravé a spravedlivé řešení musí mít morální podklad. Zločiny českého režimu musí být měřeny stejným metrem, jako zločiny režimu německého.

Harry Hochfelder (Londýn)

Vděčná redakce,

když jsem přišel před dvěma lety do Rakouska, jedním z mých prvních kroků bylo, že jsem si obstaral všechna dostupná čísla *Svědectví*. Časopisu, který slouží, mimo jiné, jako tribuna názorů a problémů, s nimiž jsou Češi a Slováci stále konfrontováni a které není možno doma otevřeně a svobodně debatovat, natož řešit.